

Lief
meisje,
kwaad
bloed

HOLLY JACKSON

Vertaald door H.C. Kaspersma

'VOLT

Van dezelfde auteur verscheen eerder:
Moordgids voor lieve meisjes

Eerste druk, 2021

Oorspronkelijke titel *Good Girl, Bad Blood*

Copyright tekst © 2020 Holly Jackson

First published in Great Britain in 2020 by Electric Monkey, an imprint of
Egmont UK Limited, The Yellow Building, 1 Nicholas Road, London W11 4AN

Copyright vertaling © 2021 H.C. Kaspersma / Uitgeverij Volt

Omslag BAQUP

Omslagbeeld Egmont UK Limited

Binnenwerk Robert Schoen

ISBN 978 90 214 2536 8 / NUR 285

www.uitgeverijvolt.nl

Na en voor

Je zou denken dat je weet hoe een moordenaar klinkt.

Dat hun leugens uit een andere structuur bestaan; een nauwelijks waarneembare vervorming. Een stem die aanzwelt, snedig en ongelijk wordt wanneer de waarheid met haar kartelige randjes naar buiten sijpelt. Dat zou je denken, toch? Iedereen denkt het te weten wanneer het erop aankomt. Maar Pip had het niet geweten.

‘Het is zo tragisch wat er uiteindelijk gebeurde.’

Terwijl ze tegenover hem had gezeten en hem had aangekeken in zijn vriendelijke, met rimpels omrande ogen, met haar telefoon tussen hen in om al zijn gekuch, gesnik en keelgeschraap op te nemen. Ze had alles geloofd. Elk woord dat hij zei.

Pip streek met haar vingers over de mousepad om het audiobe-stand terug te spoelen.

‘Het is zo tragisch wat er uiteindelijk gebeurde.’

De stem van Elliot Ward klonk nogmaals door de speakers en vulde haar verduisterde slaapkamer. Vulde haar hoofd.

Stop. Klik. Herhalen.

‘Het is zo tragisch wat er uiteindelijk gebeurde.’

Ze had het waarschijnlijk al honderd keer beluisterd. Misschien zelfs duizend keer. En er was niets wat erop duidde, geen enkele verandering terwijl hij switchte tussen halve waarheden en

leugens. De man die ze ooit als een soort tweede vader had beschouwd. Aan de andere kant, Pip had zelf ook gelogen. En ze kon zichzelf wel wijsmaken dat ze dat had gedaan om haar dierbaren te beschermen, maar was dat niet precies dezelfde reden waarom Elliot had gelogen? Pip negeerde dat stemmetje in haar hoofd; de waarheid was boven water gekomen, grotendeels in elk geval, en die gedachte moest ze vast zien te houden.

Ze luisterde verder, en kwam bij dat andere stukje waardoor haar haren rechtovereind gingen staan.

‘En denk je dat Sal Andie heeft vermoord?’ vroeg Pips stem uit het verleden.

‘...hij was zo’n geweldige jongen. Maar gezien het bewijs lijkt het me duidelijk dat hij het wel gedaan heeft. Dus, hoe verkeerd het ook voelt, ja, ik denk dat hij Andie heeft vermoord. Er is geen andere verklaring voor...’

Pips deur werd met een smak opengegooid.

‘Wat doe je?’ interrumpeerde een stem uit het nu, een stem waar een grijns in doorklonk, omdat hij maar al te goed wist waarmee ze bezig was.

‘Je liet me schrikken, Ravi,’ zei ze geagiteerd, terwijl ze naar voren schoot om het audiobestand op pauze te zetten. Ravi hoefde Elliot Wards stem niet te horen, nooit meer.

‘Jij zit hier in het donker naar dat interview te luisteren, maar ik ben de engerd hier?’ vroeg Ravi. Hij deed het licht aan, en de gele gloed reflecteerde op de donkere haarlok op zijn voorhoofd. Hij trok dat ene gezicht waar Pip altijd van smolt, en ze kon een glimlach niet onderdrukken.

In haar stoel rolde ze weg bij haar bureau. ‘Hoe ben je trouwens binnengekomen?’

‘Je ouders en Josh gingen net weg met een heel imposant ogende limoentaart.’

‘O ja,’ zei ze. ‘Ze gaan de nieuwe burens welkom heten. Er is net een jong stel komen wonen in het oude huis van de familie Chen, een paar huizen verderop. Mam heeft ze het huis verkocht. Meneer en mevrouw Green... of Brown, ik weet het niet zeker meer.’

Het was een raar idee dat er nu andere mensen in dat huis woonden, nieuwe levens die de oude kamers van een onbekende sfeer voorzagen. Zach Chen, een van Pips beste vrienden, had daar jarenlang gewoond. Vier huizen verderop. Hij woonde er al toen Pip op haar vijfde hierheen was verhuisd. Het was geen echt afscheid, ze zag Zach alsnog elke dag op school, maar zijn ouders wilden niet langer meer in dit dorp wonen, niet na *al die ellende*. Pip wist zeker dat ze haar een groot deel van de schuld gaven voor *al die ellende*.

‘Ik heb trouwens voor half acht gereserveerd bij dat restaurant,’ zei Ravi, die de woorden opeens geforceerd en klunzig uitsprak. Pip bekeek hem eens goed. Hij droeg zijn chicste shirt, aan de voorkant bij zijn broek ingestoken, en... waren dat nieuwe schoenen? Ze rook ook aftershave, toen hij op haar afliep. Maar in plaats van een kusje op haar voorhoofd te drukken en een hand door haar haar te halen, ging hij op bed zitten. Hij friemelde met zijn handen.

‘Dat betekent dat je zo’n twee uur te vroeg bent,’ zei Pip lachend.

‘J-ja.’ Hij kuchte.

Waarom deed hij zo ongemakkelijk? Het was Valentijnsdag, de eerste sinds ze elkaar hadden leren kennen, en Ravi had een

tafel voor hen gereserveerd in de Siren, een restaurant buiten het dorp. Pips beste vriendin Cara was ervan overtuigd dat Ravi haar vanavond verking zou gaan vragen. Ze zei er zelfs geld op in te hebben gezet. Bij die gedachte leek er iets op te zwellen in Pips maag, iets wat hitte verspreidde in Pips borst. Maar het kon ook een andere oorzaak hebben: Sal was jarig op Valentijnsdag. Ravi's oudere broer zou vandaag vierentwintig zijn geworden, als hij niet was gestorven op zijn achttiende.

'Hoe ver ben je nu?' vroeg Ravi, knikkend naar haar laptop. Het audio-editingprogramma Audacity vulde het scherm met blauwe pieken en dalen. Die blauwe lijnen bevatten het hele verhaal. Vanaf het begin van haar project tot het bittere einde; elke leugen, elk geheim. Zelfs een paar van haarzelf.

'Klaar,' antwoordde Pip, terwijl ze haar blik liet glijden naar de USB-microfoon die in haar computer was ingeplugd. 'Ik heb ze af. Zes afleveringen. Bij sommige telefonische interviews moest ik een noisecancellingeffect gebruiken om ze helderder te laten klinken, maar alles is af.'

En in de groene, plastic map die naast de microfoon lag, zaten de vrijgaveformulieren die ze naar iedereen had verstuurd. Ondertekend en geretourneerd, waardoor ze toestemming had om hun interviews in een podcast te publiceren. Zelfs Elliot Ward had een formulier ondertekend, vanuit zijn gevangenis. Twee mensen hadden geweigerd: Stanley Forbes van de lokale krant en, hoe kon het ook anders, Max Hastings. Maar Pip had hun stemmen niet nodig om het hele verhaal te vertellen. De gaten had ze opgevuld met stukken uit haar voortgangsglogboek, die ze als monoloog had opgenomen.

'Ben je nu al klaar?' vroeg Ravi, al kon hij daar niet écht ver-

baasd om zijn. Hij kende haar, beter dan wie ook.

Het was nu een paar weken geleden dat ze in de aula van school een toespraak had gehouden en iedereen had verteld wat er daadwerkelijk was gebeurd. Maar de media vertelden het verhaal nog steeds niet helemaal juist; ook nu nog bleven ze liever bij hun eigen invalshoeken, omdat die reiner waren, kuiser. Maar de zaak-Andie Bell was allesbehalve rein en kuis geweest.

‘Als je wilt dat iets goed gebeurt, moet je het zelf doen,’ zei Pip, die de pieken van het audiobestand bekeek. Op dat moment wist ze nog niet zeker of dit als een begin voelde, of als einde. Maar ze wist wel welke van de twee ze liever had.

‘Oké, en nu?’ vroeg Ravi.

‘Ik ga eerst de afleveringen exporteren, dan volgens schema uploaden naar SoundCloud, één keer per week dus, en de rss-feed kopiëren naar podcastplatforms als iTunes en Stitcher. Maar ik ben nog niet helemaal klaar,’ zei ze. ‘Ik moet nog een introductie-tekst opnemen. Ik heb al een goeie herkenningmelodie gevonden op AudioJungle. Maar voor een intro heb je ook een titel nodig.’

‘Aha,’ zei Ravi, die achteroverleunde. ‘Dus we zijn nog steeds titelloos, Lady Fitz-Amobi?’

‘Dat klopt,’ zei ze. ‘Ik heb mijn lijstje teruggebracht naar drie opties.’

‘Vertel op,’ zei hij.

‘Nee, dan ga je ze afkraken.’

‘Nee, dat zal ik niet doen,’ zei hij op plechtige toon, met een nauwelijks waarneembare grijns.

‘Oké.’ Ze bekeek haar aantekeningen. ‘Optie A is: *Een inspectie naar abusieve rechtspleging*. Wa... Ravi, ik zie je lachen.’

‘Dat was een gaap, echt waar.’

‘Nou, optie B zul je ook niks vinden, want dat is *Een onderzoek naar een gesloten zaak: Het Andie Bell...* Ravi, ophouden!’

‘Wat... sorry hoor, ik kan er niks aan doen,’ zei hij, lachend tot er tranen in zijn ogen stonden. ‘Weet je... ondanks al je kwaliteiten, Pip, kom je toch één ding tekort.’

‘Tekort?’ Ze draaide haar stoel naar hem om. ‘Ik kom iets tekórt?’

‘Ja,’ zei Ravi, die haar mislukte poging tot een ijskoude blik beantwoordde. ‘Souplesse. Je bent zo goed als souplesseloos, Pip.’

‘Ik ben niet souplesseloos.’

‘Je moet luisteraars zien binnen te slepen, je moet ze intrigeren. Een titel verzinnen met “moord” of “dood” of iets dergelijks.’

‘Maar dat wekt sensatiezucht.’

‘En dat is precies wat je nodig hebt als je echt luisteraars wilt krijgen,’ zei hij.

‘Maar al mijn opties zijn zorgvuldig geformuleerd en...’

‘...saai?’

Pip gooide een gele markeerstift naar zijn hoofd.

‘Je moet iets verzinnen wat rijmt, of iets met een alliteratie. Een titel met...’

‘Souplesse?’ zei ze, Ravi imiterend. ‘Bedenk jij dan iets.’

‘*Misdaadpraat*,’ stelde hij voor. ‘Nee, o! Little Kilton... misschien iets als *Little Kill Town*?’

‘Gadver, nee,’ zei Pip.

‘Nee, oké.’ Ravi stond op en begon te ijsberen. ‘Je unieke verkoopargument is, nou ja, jijzelf. Een zeventienjarig meisje dat een zaak oplost die de politie al lang als gesloten beschouwde. En wat ben jij?’ Hij keek haar aan met zijn ogen tot spleetjes geknepen.

‘Iemand die dingen tekortkomt, blijkbaar,’ zei ze met geveinsde ergernis.

‘Een leerling,’ dacht Ravi hardop. ‘Een meisje. Project. O, wat dacht je van *Het meisje en het moordproject?*’

‘Meh.’

‘Oké...’ Hij beet op zijn lip en Pip voelde iets in haar buik fladderen. ‘Dus, iets met moord, koud maken of dood. En jij bent Pip, een leerling en een heel lief meisje dat goed is in... o, shit,’ zei hij plotseling met grote ogen. ‘Ik heb hem!’

‘Wat?’ vroeg ze.

‘Ik heb letterlijk de perfecte titel,’ zei hij op veel te zelfvoldane toon.

‘Zeg het dan.’

‘Moordgids voor lieve meisjes.’

‘Neeeeee.’ Pip schudde haar hoofd. ‘Die is echt slecht, veel te gekunsteld.’

‘Wat zeg jij nou? Hij is perfect!’

‘Lieve meisjes?’ zei ze op dubieuze toon. ‘Over twee weken word ik achttien. Ik weiger mezelf als klein kind af te schilderen.’

‘Moordgids voor lieve meisjes,’ zei Ravi met een diepe, bioscooptrailerachtige stem, terwijl hij Pip van haar stoel trok en haar naar zich omdraaide.

‘Nee,’ zei ze.

‘Ja,’ ging hij tegen haar in. Hij pakte haar bij haar middel vast en liet zijn warme vingers dansend omhoogglijden naar haar ribbenkast.

‘Absoluut niet.’

Recensie – Moordgids voor lieve meisjes:

Nieuwste true crime-podcastrage eindigt met bloedstollend slotstuk

BENJAMIN COLLINS, 28 MAART

Als je aflevering 6 van *Moordgids voor lieve meisjes* nog niet hebt beluisterd, stop dan nu met lezen. Dit artikel bevat enorme spoilers.

Veel mensen wisten natuurlijk al hoe dit mysterie zou eindigen doordat het verhaal afgelopen november niet weg te slaan was uit het nieuws, maar dit was niet zomaar een simpele *whodunit*. Waar het echt om draait in *Moordgids voor lieve meisjes*, is de hele weg die af moest worden gelegd – van het wrange gevoel dat een zeventienjarige speurneus had over een gesloten zaak (de moord op Andie Bell en de veronderstelde dader Sal Singh, haar vriendje) naar het duizelingwekkende web van duistere geheimen dat ze in haar dorp ontdekt. De eeuwige wisseling van verdachte personen, de leugens en de plottwists.

De slotaflevering heeft absoluut geen gebrek aan plottwists, terwijl we mee worden geleid naar de waarheid. Het begint met Pips schokkende onthulling dat Elliot Ward, de vader van haar

beste vriendin, verantwoordelijk was voor de bedreigingen die Pip tijdens haar onderzoek ontving. Onweerlegbaar bewijs van zijn betrokkenheid, en een echte 'verlies van onschuld'-ervaring voor Pip. Zij en Ravi Singh – Sals jongere broer en mededetective bij deze zaak – hadden het vermoeden dat Andie Bell nog steeds in leven was, en dat Elliot haar al die jaren ergens opgesloten hield. Pip confronteerde Elliot Ward in haar eentje, wat uitmondde in een eerlijk verslag van de man en een ontrafeling van de gebeurtenissen. Een verboden relatie tussen leraar en leerling, naar verluidt geïnitieerd door Andie. 'Als dit waar is,' redeneert Pip, 'dan denk ik dat Andie een manier zocht om aan Little Kilton te ontsnappen, en dan met name aan haar vader die, volgens een bron, waarschijnlijk erg autoritair was en misbruik maakte van emotionele manipulatie. Misschien dacht Andie dat ze door meneer Ward een plekje op de universiteit van Oxford kon krijgen, net als Sal, om zo ver mogelijk van huis weg te zijn.'

Op de avond van haar verdwijning zocht Andie Elliot Ward op in zijn huis. Daar volgde een woordenwisseling. Andie viel en verwondde daarbij haar hoofd aan Elliots bureau. Maar terwijl Ward de kamer uit snelde om een EHBO-kit te zoeken, verdween Andie in de duisternis van de nacht. De dagen daarop – Andie Bell werd officieel als vermist opgegeven – raakte Elliot Ward steeds meer in paniek. Hij geloofde dat Andie was overleden aan haar hoofdwond, en dat wanneer de politie haar lichaam zou vinden, er bewijs op haar gevonden zou worden dat naar hem zou leiden. Hij zag geen andere uitweg dan iemand anders verdachter te laten lijken. 'Hij hilde toen hij me vertelde,' zegt Pip, 'hoe hij Sal Singh vermoordde.' Ward liet het op zelfmoord lijken en plantte bewijs op hem zodat de politie zou concluderen dat Sal eerst zijn vriendin had vermoord en daarna zichzelf.

Maar een paar maanden later zag Ward tot zijn grote schrik een vermagerde, verwaarloosde Andie langs de weg lopen. Ze bleek toch niet dood te zijn. Ward wilde voorkomen dat ze terugkeerde naar Little Kilton, en zo eindigde ze vijf jaar lang als zijn gevangene. Maar dan komt er een plottwist die je in de beste film nog niet zou verwachten: de persoon die Ward op zolder gevangen hield, was niet Andie Bell. 'Ze leek zoveel op haar,' beweert Pip. 'Ze zei zelfs tegen me dat ze Andie heette.' Maar in feite was het Isla Jordan, een kwetsbare jonge vrouw met een verstandelijke beperking. Al die tijd had Elliot zichzelf – én Isla – wijsgemaakt dat zij Andie Bell was.

Nu restte alleen nog de vraag: wat is er gebeurd met de échte Andie Bell? Onze jonge detective was ook op dat punt de politie te snel af. 'Het was Becca Bell, Andies jongere zus.' Pip ontdekte dat Becca seksueel misbruikt was tijdens een huisfeest (ook wel calamiteitenfeestjes genoemd), en dat Andie drugs had verkocht op dit soort feesten, waaronder rohypnol. Becca vermoedde dat dat een grote rol had gespeeld bij haar verkrachting. Toen Andie *die ene avond* bij Ward thuis was, vond Becca naar eigen zeggen bewijs in de kamer van haar zus dat Max Hastings rohypnol van Andie had gekocht, waardoor ze de conclusie trok dat hij degene was die haar had misbruikt. (Max staat binnenkort terecht voor meerdere aanklachten van verkrachting en seksueel misbruik.) Maar toen Andie thuiskwam, reageerde ze niet op Becca's verhaal zoals zij had gehoopt; Andie verbood haar jongere zus om naar de politie te stappen, anders zou ze in de problemen komen. Ze kregen ruzie, duwden elkaar, en Andie belandde op de vloer, buiten bewustzijn en brakend. In het verslag van Andies autopsie – dat afgelopen november is afgerond nadat haar lichaam eindelijk was gevon-

den – staat: 'De opzwellings van Andies hersenen, veroorzaakt door letsel aan haar hoofd, is haar niet fataal geweest. Hoewel dit ongetwijfeld de aanleiding is geweest van het buiten bewustzijn raken en braken, is Andie Bell duidelijk overleden aan *asfyxie*, door te stikken in haar eigen braaksel.' Becca beweerde dat ze op dat moment verstarde en alleen kon toekijken hoe haar zus stierf, omdat ze te gechoqueerd en te boos was om haar leven te redden. Daarna verstopte ze het lichaam van haar dode zus, omdat ze bang was dat niemand zou geloven dat het een ongeluk was.

En dat was hem dan, de ontknoping. 'Geen andere invalshoeken of censuur, maar gewoon de trieste waarheid over Andie Bells dood, de moord op Sal Singh, hoe hij als moordenaar werd aangewezen en het feit dat iedereen dat klakkeloos geloofde.' In Pips vernietigende conclusie somt ze iedereen op die volgens haar schuldig is aan de dood van de twee tieners: Elliot Ward, Max Hastings, Jason Bell (Andies vader), Becca Bell, Howard Bowers (Andies drugsdealer) en Andie Bell zelf.

Zes weken geleden schoot de eerste aflevering van *Moordgids voor lieve meisjes* als een speer naar de top van de iTunes-hitlijsten, en het lijkt erop dat daar de komende tijd niet veel aan gaat veranderen. Gisteravond werd de slotaflevering online gezet, en sindsdien smeken de fans om een tweede seizoen van de podcast. Maar in een verklaring op haar website zegt Pip: 'Ik ben bang dat mijn dagen als detective achter me liggen, en dat er geen tweede seizoen van *MVLM* komt. Deze zaak is me bijna fataal geworden, en dat drong pas achteraf tot me door. Ik was erdoor geobsedeerd, op een heel ongezonde manier, waardoor de mensen om mij heen en ikzelf constant in gevaar verkeerden. Maar dit verhaal zal ik wel afmaken. Ik zal updates posten

over de rechtszaken en veroordelingen van iedereen die met de zaak te maken heeft. Ik beloof dat ik erbij zal zijn tot het bittere einde.'